

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΡΑΘΗΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο ιππότης ντι Σαμιγν στη Μαριάννα 'Αλκαφάρδο).

'Αγαπημένη μου,

Δεν νομίζεις και σὸ ὅτι φτάνουν πιά τὰ τόσα βράσανά μου;... Δεν νομίζεις ὅτι μοῦ ἀρκεῖ ἡ φριχτή ἀπειλασία νὰ σὲ νοιώθω μακρὰ μου; Πρέπει νὰ προστεθοῦν ἀκόμα ὁ αὐ-

τὴ καὶ τὰ δικὰ σου τὰ παράνογα; Δεν ἔχεις πεισθεῖ ὅτι ἡ στενωχώριες ἢ δικέες σου πληγώνουν τὴν ψυχὴ μου πολὺ πρὸ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πληγώνουν τὴ δική σου;

Κι' ὅμως εἶνε ἡ καθαρή ἀλήθεια αὐτὰ πού σου γράφω μὲ πόνο ἀφάνταστο...

Δὲν ἀξίζω τὴν τόση ἀγάτῃ σου, γλυκεριά μου... Εἶμαι ἕνας ἔλεεινός καὶ τρισάθλιος ἄνδρας... Βλέπω ὅτι δὲν μὲ ξέχασες καθόλου, ὅπως θὰ μοῦ ταίριαζε νὰ πάθω... Βλέπω ὅτι μὲ σκέπτεσαι ἀκόμα καὶ ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

Μὰ εἶνε πολὺ γιὰ μένα αὐτό... Δὲν ζητῶ μιά τόση εὐτυχία, ἐγὼ πού κάποτε ξεχάστηκα στὴν ἀγκαλιά μιάς ἀλλοτῆς γυναίκας... Περιόρισον μόνον νὰ λυπάσαι τὴν κατάντια μου... Ναί...

Περιορίσου νὰ μὲ λυπάσαι... Καὶ ρίξε τὴ ματιά σου ἄλλοῦ, γιὰ νάβρω ἕναν ἄνδρα εὐλογητὴν πού ν' ἀξίζῃ τὴν ἀγάτῃ σου... Νὰ εἶσαι βέβαια πὼς δὲν θ' ἀρῆγῃ νὰ ξετρελλαθῇ μαζὺ σου κ' αὐτός, ὅπως τρελλάθηκα κ' ἐγώ... Ἡ γοητευτικὴ ματιά σου θὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ, σκλάβο τῆς ἀγάτῃς σου ταπεινόν, ὅπως γοήτησε καὶ μαγνήτισε κάποτε τὴν ψυχὴ μου...

Μὰ ὅχι!... Στενάζω ἀπ' τὸν πόνο, χρυσὴ μου ἀγάτῃ... Μοῦ βαρύνει τὴ συνείδησι φριχτὰ τὸ παραστράτημά μου καὶ παραμύλια... Ἔχω τυφρῶ, πού καιεῖ τὴ σάρκα μου καὶ μοῦ φλογίζει τὸ κεφάλι... Γι' αὐτό, στιγμὲς-στιγμὲς, δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, κ' ἔβαν γράφω κατὰ τὸ ξαναδιωδῶ ἔπιτα, σταφυροκοπέμια ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως κἀνο καὶ τὴ στιγμὴ αὐτῇ... Τί λέω;... Τί γράφω, Θεέ μου;...

Σοῦ ζητῶ ὁ ἄμοιρος, μὲ δὴλ μου τὴν ἀπάθεια, ζαλισμένος καθὼς εἶμαι ἀπ' τὴ θλίψη, νὰ πατήσῃς τοὺς τόσους ὀγκους σου... Ὁγκους ἀφοσίωσης κ' ἀγάτῃς, πού μοῦ φητέρισαν τὰ τριφερά σου χεῖλῃ ἀμέτροτες φορές, πού σὶ κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου κλεισμένη καὶ μεταλάβαινα τὴν εὐτυχία ἀπὸ τὰ δροσερά σου κάλυπ, Μαριάννα μου...

Καὶ τώρα πού σβύνουν καὶ φεύγουν σιγά-σιγά οἱ καλνοὶ τῆς παρυσάλῃς μου καὶ τὸ μυαλό μου λυτρώνεται ἀπ' τὸ ἀσφρακτικό τους πνίξιμο, φωνάζω σάν τρελλός... Φωνάζω σάν τὸν ἄρροστο πού σπαράζει κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ τοῦ χειροῦ σου λεπίδι, τὴν ὥρα πού αὐτό, ἀδιάφορο κ' ἀναισθητο, χαράζει βαθειὰ καὶ γρήγορα τίς πονεμένες σάρκες του... Φωνάζω:

— Ὅχι, Μαριάννα... Μὴ μοῦ φεύγεις, γλυκό μου κοράσι!... Κάνε λιγάκι ὑπομονὴ ἀκόμα... Ἐβνε φριχτὴ ἢ μετάνοιά μου καὶ ὑποφέρω σάν τὸν πρὸ ἄμοιρο κολακούμενο... Ἦταν ἀσημαντὴ ἢ πρόσκαιρὴ ἔκεινη ἐγκατάλειψί μου στὴν ἀγκαλιά μιάς ἄλλης... Δὲν σοῦ ἔβαν φέμματα σ' αὐτό, μὴ μολατοῦτα σοῦ ἔβρισησαν τὴν ἀλήθειαν... Δὲν σοῦ τὴν ἔβαν ὀλόκληρη... Δὲν σοῦταν ὅτι μᾶς βραδείας, μᾶς νυχτιάς καὶ μᾶς μέρας μόνον ἦταν ἡ τρέλλα μου αὐτῇ... Τὸ μεθύσι μου αὐτό...

Καὶ ὅτετρα, ἀπὸ τότε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ξανάπεσα πάλι στὰ νύχια τῆς πρὸ φριχτῆς ἀπειλασίας, γιατί βρῖσκομαι μακρὰ σου... Στὰ νύχια τῆς πρὸ ἄδωνηρῆς πίκρας γιὰ τὸ ἐφημερο, σάν προσηνὴ δροσιὰ, παραστράτημά μου, κ' ὁ πόνο μου μεγάλωσε ἀφάνταστα μολὶς ἔλαβα καὶ διάβασα τὴν ἐπιστολή σου... Αὐτὴ εἶνε δὴλ-δὴλ ἢ ἀμορτία μου καὶ τὴν πληροῦσα κολάσῃ φριχτὰ καὶ ἀκροβά, ὅπως δὲν ἔβαν πληρῶσις ἀκόμη ἄλλοι τὰ πρὸ τρομακτικὰ ἐγκλημάτα τους...

Μὴ μ' ἀκούς, γλυκό μου κοράσι... Ἐξοκολούθησε καὶ στὸ μέλλον νὰ μὲ ἀγαπᾶς σάν πρῶτα καὶ χάρισέ μου τὴν πῶθητῃ σου ἀγκαλιά μολὶς ἀνταμοθώσω, χωρὶς κἀνεις καὶ θυμοῦς, γιατί ἐτιμοσηθήκα σκληρά... Ὅθι σαλέψῃ τὸ μυαλό μου, μολὶς νοιώσω καὶ τὴν παραμικρὴ ἀκόμη ἀδιαφορία σου καὶ δὲν ξέρω καθόλου πού θὰ καταλήξω, σὲ τί

θεία νὰ μὴ δημοσιεύονται τὰ σχετικὰ ἔργα, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει εὐφρότηρ ἀνάπτυξί τοῦ βέματος κατὰ τὴν περιοδὸ αὐτῇ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ, Η ΠΗΓΕΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΠΕΝΙΧΡΕΣ. Ἄλλ' ἀπὸ σχετικὲς πληροφορίες μαθαίνουμε πὼς ποτὲ προηγουμένως «ἡ Ἀποκρῆς δὲν γοητάστηκαν μὲ τόση μεγαλοπρέπεια καὶ κέρει ποτὴ ἢ θεατρικὲς παραστάσεις δὲν δόθησαν μὲ τόσο σκηνικὸ πλούτο κ' ἢ ΣΑΤΥΡΑ δὲν καλλιεργήθηκε τόσο, ὅσο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς καταλήψεως τῶν Νησιῶν ἀπὸ τοὺς Γάλλους». ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

τρέλλῃ καμώματα θὰ μὲ σπρώξῃ ἢ πίκρα μου, ἂν μ' ἀρῆγῃς...

Θὰ σοῦ πῶ ἀκόμα κατὰ καὶ συχρόσεσ με προκαταβολικῶς γι' αὐτό: Ἄλλοιμόνὸ του, τρεῖς ἄλλοιμόνὸ του στὸν δύστυχο τὸν εὐτυχὴ πού θὰ κρατῆς σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά σου, ὅσο ἐγὼ θὰ ζῶ!... Ὅθι μοῦ πληρῶσι μὲ τὸ αἶμα του τὴν εὐτυχία μου αὐτῇ, πού κλεψε ἀπὸ μένα, κ' ἀκόμα θὰ τὸν θεωρῶ πὼς μοῦ χρωστᾶται κ' ἄλλο αἶμα, πὼς δὲν μὲ ζώ-φλησε ἀκόμη...

Εἶμαι τρελλός;... Δὲν ξέρω... Ἀπὸ σένα περμένο νὰ τὸ μάθω... Μὰ πρὶν μοῦ τὸ πεις, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ κατὰ: Ὅθι σοῦ πῶ πὼς ἔχω πάντα στὴν καρδιά μου βαθειὰ χαραγμένη τὴ γοητευτικὴ, τὴ βελουδένια σιλουέττα σου... Ποτὲ μοῦ δὲν σὲ ξέχασα, ποτὲ δὲν ἐσβουσε ἀπ' τὸ μυαλό μου, καὶ τὴ στιγμὴ ἀκόμη ἐκείνη, τὴν ὀλέθηρα στιγμὴ πού κάποια ἄλλη ἔβγανε στὴν ἀγκαλιά μου, ἢ ψυχὴ μου γιὰ σένα λαχταροῦσε καὶ τὰ μισόκλειστὰ μου μάτια ἔβλεπαν θαυμά, στὸ πρόσωπο ἐκείνης, τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τὸν δικὸν σου πῶθητο πρόσωπο... Πιστεφε μὲ, λατρετῆ μου Μαριάννα...

Ἄδσε μου τὴν εὐτυχία σάν πρῶτα, πιστεφόντάς με, πιστεφόντάς στὰ λόγια μου... Σκέφου πὼς ἔβαν ἔβρεγα ἀπ' τὴν Πορτογαλία, ἀπὸ κοντὰ σου, καὶ πῆγαυα στὴ Γαλλία, τὴν πατρίδα μου, ἔπειτα ἀπὸ τόσον χρόνον ἀπουσία, σέφυο, λέγω, πὼς ἦμιον πνιγμένος ἀπὸ τὴν χαρὰ μου: Μὲ περμέναν ἀστρομαίλληδες γοητεῖς κ' ἀγαπημένα ἀδέρυφα, πού λαχταροῦσαν νὰ μὲ ξαναδοῦν καὶ θαυροῦσα νὰ τοὺς γεμισῶ ἀπὸ στοργικὰ φιλιά... Καὶ σ' ὅλο τὸ μακρὸν ταξεῖδι μου ἔβγα γεμάτο τὸ κεφάλι μου ἀπὸ χαρούμενες σαρῆς εὐτυχίας ὀιογενεασιῆς, καὶ τὴν καρδιά μου πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀνείπωτη νοσταλγία...

Μελατοῦτα!... Ἐκεῖ σὲ μιά ἀλόφρονη γοητία τῆς ψυχῆς μου, ἀτόμηρ, βαθειὰ, μιά γοητὰ ἀπὸ τὸ πρὸ «φαρμάκειο» φαρμάκι διηλητριάσε τὴν ὑπαρξί μου!... Πιστεφε με...

Καὶ τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ φαρμάκι ἦταν ἡ σ κ ε ψι πὼς ἔβρεγα μακρὰ σου καὶ πὼς θ' ἀγοῦσαμε ν' ἀνταμοθώσω πάλι!...

Ὅλοι παρατήρησαν τὸ μυστικὸ σαράκι πού τρωγε τὴν ψυχὴ μου, μὰ νόμιζαν πὼς ἦταν ἀπ' τὸ ταξεῖδι ἢ καμιά ἀγνωστὴ ἀφοσίωση πού τὴν ἔβρεγα μαζὺ μου ἀπ' τὴν Πορτογαλία... Ἦμιον ὁ μόνος πού ἔβρεγα κατὰ βάθος τὴν ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου, καὶ προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπομακρύνω τὴν ὑποψία ἀπ' τὸ μυαλό τῶν ἄλλων...

Θέλησαν οἱ δικοὶ μου ν' ἀνακοφίσουν τὴν κρυφὴ μου θλίψη καὶ διωργάνουσαν διασεδέασεις καὶ κινήγια... Ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα, λαχταρισμένος νὰ ξεχάσω, μίπως κ' ἔλαφροναν τὸν χωρισμὸ μας οἱ πόνοι... Καὶ τότε, μέσα στὴν παραζάλη τοῦ κοσμικοῦ θορύβου πού ζήτησα τὴ λησμονία καὶ τὸ γιάτρημα τοῦ σπαραγμοῦ μου, ἔπεσα ὄθμα, ἀδύναμο κ' ἀνεύθινο, τὸν Πειρασμοῦ.

Κι' ἔβαν ξένηρα ἀπ' τὸ μεθύσι τῶν ἀισθήσεων, ξύπνησαν μέσα μου κ' ἢ τὴν ψυχὴ γιὰ τὴν ἀχαροτήρησι αὐτῇ διαγεγισῃ μου... Συχρόσεσ με,

Μαριάννα... Συχρόσεσ αὐτὸν πού δὲν ἔβανε οὔτε στιγμὴ νὰ σὲ λατρεῖται σάν ἀπόκομη θεά, σάν νεράδιον τῶν μαγικῶν τῆς θαλάσσης ἀδύσων καὶ σάν πριγκηποῦλα ζωτικὴ τῶν παλῶν τῆς γιανιάς παρωσιθῶν... Σ' ἀγαπῶ σάν κατὰ τὸ ἀλλόκοτο, τὸ ἐξαιρετικό, τὸ θεῖο, τὸ ὁράνιο... Σ' ἀγαπῶ σάν κάποιον πού καμιά ἀπ' τίς θητῆς δὲν μπορεῖ νὰ παραβῆ μπροστά τῆς στοῦ κορμοῦ τῆ φειδισία γοητεία, στῆς μορφῆς τὴν ὑπερφυσικὴ καλλονὴ καὶ στῆς ψυχῆς τῆ θεῖα καλοσύνη... Σ' ἀγαπῶ σάν ἄγγελο τοῦ Παραδείσου καὶ σὲ λατρεῖω, ὅπως λαχταροῦν ὁ ζεματισμένος ἀπ' τῆς Κόλασης τῆ φωτιὰ ἀμωτολῶς τὴν προσηνὴ δροσιὰ τῆς χλόης καὶ τὸ γάργαρο τῆς κατάρνηρῃς πηγῆς νεροῦ... Σ' ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαπῶ τὸν Θεὸ μου...

Ἡ νύχτα καὶ ἡ μέρα μ' ἐνοχλοῦν φορτὰ καὶ μάταια ζητῶ ἀνάπαυσι στὸν ὕπνο... Σάν κλείνω τὰ μάτια μου, ὄνειρα καὶ ὄπτασις πλημμυρίζουν τὸ μυαλό μου, πού ἔβρον γιὰ κεντρικὸ σκοπὸ τους τὴν ἀγαπημένη, τὴ λατρετῆ μου ὑπαρξί σου... Ἐφιλάτες πιέζου τρομακτικὰ τὸ στήθος μου, γιατί στὸ μισοξέπνιο τῆς αὐτῇ ἢ πονεμένη μου καρδιά διαφαί νὰ χιτητῆ πλάι στὴν καρδιά σου καὶ νοιώθῃ πὼς τῆς λείπει μακρὰ... Ἀνοίγω τὸ πρῶτὸ τὰ μάτια μου, ἀνοστατωμένος ἀπ' τὸν ἔσσηντο μου κ' αὐτὰ γεμίζου δάκρυα πικρὰ πού ζευγαρώνουν μὲ τῆς ψυχῆς μου τὸ παράπονο καὶ τοῦ στήθους μου τοὺς στεναγμοῦς...

Κι' ἔτσι μὲ σκάβει μιά βαθειὰ μεταλγολία, γιατί ὁ Βασιλεῦς καὶ κῆρυός μου δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα νὰ μὲ ξαναστεῖλῃ μὲ ἀποστολὴ στὴν Πορτογαλικὴ Αὐλή, καὶ βλέπω τὸ χωρισμὸ μὲ τὸν καιρὸ νὰ τραβά τὸ μάκρον... Βλέπω τὴν πολυπόθητῃ συνάντησι μας νὰ μακραινῇ πρὸ πολλῶ ἀπ' ὅ,τι φανταζοῦμαι...

Σ' εὐχαριστῶ, γλυκεριά μου Μαριάννα, γιατί μοῦ γράφεις... Παρ' ἔβη τὴν πικράδα του, μοῦ δῶσε ζωὴ καινοφύγῃ καὶ τὸ γράμμα σου αὐτό... Νοιώθω τίς δυσκολίες πού συναντᾶς γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ στείλῃς τὰ γράμματά σου καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτησι μᾶς ἀλληλογραφίας ταχυτῆς. Ἐβνε πρὸ εὐκολο σὲ μένα νὰ στέλνω ταχυδρομοῦς... Περιμένε κ' ἄλλο γράμμα μου... Ὁρεβούρα, ἀγάτῃ μου... Σ.

